

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De SS. Trophimo, Sabbatio, & Dorymedonte, martyribus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

bitorem: Non mediocris est fraterni amoris vsura, nec vilis naturæ fors, quam cumulauit, incrementum virtutis. Possum ferre, si citò cogar exoluere.

PASSIO S. Ianuarij Episcopi Beneuentani, Festi & Proculi Diaconorum & sociorum, describitur in Vita sancti Sossij Leuitæ & martyris, infra 23. Septembris. Itaque Lectorem eò remittimus.

MARTYRIVM SANCTORVM MARTYRVM
TROPHIMI, SABBATII, ET DORYMEDONTIS:

autore Simeone Metaphraste.

TROPHIMO Probo tenente scepra Imperij Romanorum, Vicarij magistratu Antiochiæ fungebatur Atticus, quem etiam vocabant Heliodorum. Cùm perageretur autem exitialis natalis Daphnæ Apollinis, Antiochia quidem, vt est consentaneum, in tripudijs, ebrietatibus & sacrificijs totum diem transigebat. Illo autem die ex externa regione aduenientes Trophimus & Sabbatius, viri pij & adoratores veritatis, sed quorum nondùm erat manifesta pietas, cùm animarum tantam adspexissent captiuitatem, grauitè & ex imo pectore suspirans Trophimus: Deus, exclamauit, (voci quoquè commixtis lachrymis) qui verbo quidem ex ijs, quæ non erant, vniuersum constituisti, hominem autem ad imaginem tuam propria manu es fabricatus, tu benignè nunc adspice, & eripe istos à manu aduersarij. Hæc Deo dixit Trophimus. Repetè autem eum cum Sabbatio compræhendunt quidam ex gentilibus, & ducunt ad Vicarium. Qui cùm eum coràm curâisset sistendum, loco quidem statim separat à se inuicem, quos non poterat spiritu seiungere. Rogat autem priùs Trophimum, quòdnam esset ei nomen, quæ vitæ conditio, & quæ religio. Vir autem diuinus: Nomen quidem meum, dixit, ab ipso ortu est Trophimus. Cùm verò ab initio ingenuus essem & liber natus, non sine probro & dedecore seruij peccato: sed rursùs mei Christi baptisate recepi primam illam ingenuitatem & libertatem.

19. Septembris.
Cap. 1.

Natalem Apollinis colunt Antiochei.

Trophimus & Sabbatius compræhenduntur.

Vicarius verò, Quamnam autem, inquit, sequeris religionem? Iam quidem dixi, inquit Trophimus. Sed audi adhuc apertius: Sum Christianus, Christi seruus: & vti nam Christi essem victima. Ille autem: Hospesne es, inquit, an indigena? Hospes, qui erat verè mundi hospes, respondit. Legisti, inquit Præses, quæ Imperatoria decreuit potentia? Legi, inquit Trophimus: Sed hæc nihil ad nos: nam inter dæmonum deceptionem & pietatem multum interest: & tantum, quantum, vt arbitror, inter diem & noctem. Hæc ira replent Heliodorum: & statim iubet eum nudatum, à quatuor extendi & verberari vehementius. Atque ei quidem, fera quauis crudelius, corpus flagellis exedebant: illinc autem fluentes riuus sanguinis, subiectum solum altè reddebant purpureum: & interim, Sacrifica infelix, dicebat Heliodorus, neque maledictis incessè deos & Imperatorem. Anne carnes quidem tuas vides paulatim dissolui, & diffluere? Ille autem: Te, inquit, intuens, magis misereor tuæ calamitatis, quòd cùm sis homo, habes animam feris agrestiore, nullam in tuam cognationem ostendens humanitatè. Ego autem quomodo potui Christi mei virtute, ferre plagas citra molestiam, & cum gaudio: ita etiam horum spectaculum existimo esse oculorum delicias, eorum, quæ sperantur, expectatione sensum dolorum auferente. Et alioqui animam scit expurgare ab omni macula hic sanguis, qui propter Christum effunditur, qui est ei veluti quoddam diuinum lauacrum. Hæc cùm in ipso tempore tormenti vidit Vicarius philosophantem martyrem, eum quidem in præsentia punire statuit intermittere: suasionem autem potiùs eum aggredi & adhortationibus.

Cap. 2.
Liberæ S. Trophimi confessio.

Verberatur durissimè.

Omnia tormenta delicias reputat.

Cùm itaque eum curâisset coràm ipso sistendum: Dijs sacrificia, dicebat, Trophime: alioqui te ad Dionysium Perennium, Phrygiæ Salutaris præsidem, transmittam. Erat enim is crudelitate insignis. Non mea refert, inquit Trophimus, à tene, an ab illo interimar. Nam seu Heliodorus, seu Dionysius me puniat, eadem mors me manet. Idem enim est vtrisque scopus & institutum, punire & de medio tollere eos, qui constituerunt colere pietatem. His vehemèter commotus Heliodorus, in ligno

Cap. 3.

suspendit Trophimum: & eum circūfidentes protinus carnifices, illius latera immaniter discerpebant: & subibant ad ipsa, vsque interna viscera. Ille autem magis conseruabat accuratū characterem philosophiæ: Domine, fer opem famulo tuo, leniter dicens & placidè. Præses itaque Heliodorus videns insignem athletæ fortitudinē, cum non posset lucem illius verborū intueri, vt qui animæ cæcutiret oculis: Vbi est, dicebat, ô Trophime, Christus tuus? Ille autem: Meus, dicebat, Christus neque à me discedit, & semper adest omnibus, qui eum inuocāt in veritate. Est autē hoc quoque ex eo euidens, quod nos faciliē feramus dolores. Quī enim fieret, vt humana natura ferret tam graues cruciatus, si non ei diuinum adesset auxilium? Hæc cum dixisset, athletam carcer suscipit: in quo tum alia cruciatur afflictione, tum etiam extenditur in quatuor foraminibus ligni ad torquendum comparati, vt ne minimū quidem posset respirare.

Cap. 4.

Ad tribunal autem post ipsum introducit egregius Sabbatius. Ei autem statim dicit Præses: Non rogo, an sis Christianus. (Hoc enim verbum ad eō auersabatur, vt ne id vellet quidem audire, quoniam nec ager oculus sustinuerit videre lucē gratam omnibus) sed dic primū, quānam sit tua dignitas. Sabbatius autem: Mihi, inquit, ô Iudex, & dignitas, & patria, & gloria, & facultates Christus est Dei filius semper viuens, cuius providentia hoc vniuersum regitur & gubernatur. Iudex autem libero martyris responso arbitratus se esse extrema affectū contumelia, ei impingit alapam, acclamans: Responde ad propositū: & priusquam tormentorum facias periculum, procede, & dijs sacifica. Postea enim sacrificare erit ingratum, & non ad eō acceptū, & alioquī præcedens tormentum detrahit de gaudio, quod postea consequitur. Sabbatius verò: Caducæ, inquit, & fluxæ voluptatis, ô Iudex, vel sola perceptio est lubrica & periculosa. Quod si etiam consequentem habet impietatem, quantum malum? Quamobrē sunt mihi meliora, quæ suscipiuntur propter Christum, supplicia. Ea enim reseruant, & habent perpetuas, & quæ semper manent, remunerationes. Res autem vestræ quo maiori afficiunt voluptate, tanto maiori dolore afficiunt. Atque vtinam pari tempore: sed breui quidem tempore, atque ad eō momento temporis delectant, immortalis autem & sempiterna afficiunt molestia.

Iudex impingit alapam Sabbatio.

Cap. 5. Sabbatij latera discerpuntur.

His efferatur & acris ira mouetur Præses: & in ligno quidem sublimè tollit athletam, atque vngulis ferreis discerpit latera: Ossa autē emouet & elocat, & ipsa tangit intestina. Propter hæc ergo tristem & dolore affectum cōtemplatus martyrem: Si est tibi, inquit, ô Sabbati, iucundum pati propter Christum, videntiam sunt gemitus, & hæc calidæ lachrymæ? Vt scias, inquit martyr, quantum ego rem sitio, & quanti facio pati propter illum. Nam etsi accipiam sensum grauissimi doloris, ad eō vt & apertè mihi erumpant lachrymæ, & feram grauiter, adhuc tamen vehementiori eius amore teneor, & ne sic quidem volo desistere à suscipiendis pro ipso laboribus. Hæc dicebat, & corpus dilaniabant vngula, acriorque & vehementior dolor cor penetrabat. Cum autem iam ad terram carnes defluxissent, & nuda ossa essent relicta, & ventrem tormentum confecisset, & intestina, nec haberent carnifices, quid tangerent, cum non esset subiectum, è ligno quidem deducitur athleta. Cum autem parum abductus esset extra stadium, Deo tradit animam.

O crudelē tyrannum. Sabbatius reddit animam.

Cap. 6.

Cum ergo tam præclare decertasset Sabbatius, & longo interuallo euasisset superior, id eō de Trophimo spem abiciens Præses, ad Perennium Dionysium, Phrygiæ Salutaris Præsidentem, cuius etiam prius meminimus, eum statuit mittere. Et cum quot tormentis ab eo subiectus esset scripisset, & quemadmodum licetoribus longè euasisset fortior, & quod solum Christum colens, illorum deos rideret & nihili faceret: cumque calceos ferreos clavis acutis & subtis, & ex obliquo confixos, martyricis illis Trophimi pedibus prius subijci iussisset, & clauos per pedes transegisset, iubet deinde agi in Phrygiam. Hic enim dicebatur versari Dionysius. Ille autem lubenter, & cum gaudio clauos sibi subijciens, longè præcedebat consequentes pedites, & simul currentes equites. Non enim dolor pedum potuit generosum illius animum vincere: sed leues potius ei addebat alas, firmioremque reddebat & constantiorem.

Nota insignem cruciatus.

Item S. Trophimi fortitudinem.

Cap. 7.

Confecto itaque trium dierum itinere, veniunt Synadem Phrygiæ ciuitatem. Hic cum Heliodori literas legisset Dionysius, & intellexisset quemadmodum se haberent singula, iussisset autem martyrem sibi ad suum tribunal: Tu es, inquit, Trophimus? Martyr verò, Ego, inquit, Trophimus vocor, sumque seruus Christi veri Dei, in quem qui crediderunt, nequaquam afficiuntur pudore. Quid tu, inquit ille, in his adhuc per-

perstis: inanemque & vanum hunc inuocas Christum, qui multis fuit causa mortis? Sed & si non prius, at nunc saltem, dimissa in ipsum fiducia, dijs sacrificata, mortem effugiens: & lucrare vitam presentem. Generosus autem excipiens Trophimus: Mortem quidem, inquit, nec si velim effugerim. Nam etsi non tu eam, at natura omnino afferet, & ei, quæ debentur, exoluam, cum sim homo. Licet autem ea vitam comparare perpetuam, quæ longo interuallo superat hanc fluxam & caducam, quod ad voluptatem attinet & beatitudinem: ad eum ut quæ sunt illius vitæ, nec possint cerni oculis, nec audiri auribus, nec in cor hominis ascendere. Huius ego vitam sum nunc magno amore captus: & magnas tibi habeo gratias, quod me illuc transire properantem, vrgeas per eam, quam minitaris, mortem.

Tunc totus in eum irā spirans Dionysius, iubet à quatuor extensum crudis boum neruis verberari: & continuo dum verberaretur (Nescit enim vitium differre & cūctari) Dic solum, aiebat, Trophime, dijs sacrificabo, & ilico à malo liberaberis. Ille autem verba illius existimabat, tanquam vocem spinarum sub lebetes. Sciebat enim, quod quanto grauiora essent sua certamina, tanto se victorem futurum clariorem, & eo splendidiorem habiturum coronam. Quid ergo facit ille? In eum excogitat nouum modum insidiarum, ut inusitato supplicio perturbaret athletam. Cum acetum sinapi contemperasset, infundit naribus martyris. Ille autem aperte ostendit se nullam omnino accepisse mutationem ex acerbissima illa temperatione. Dedecus ergo non ferens scelestus, ligno alligauit athletam per eos, qui inseruiebant eius iniquitati, & latera dilaniavit: & cum in eis profundos sulcos dissecuisset, sanguinis deduxit fluuios. Ille autem quo altius sublatus erat è terra, eo magis videbatur Deo esse propinquus: & multæ, dicebat, afflictiones iustorum, & ex eis omnibus liberabit eos Dominus. Dionysius autem cum hæc audiisset: Vana te spes, inquit, Trophime, & leuis cogitatio malè perdunt. Quis enim ad te veniet è cælis, à presentibus malis liberaturus? Sed multa, tibi suadeo, verba dimittens, & vanam, quam dicis, felicitatem, accedens dijs sacrificata. Sic enim tibi proderis, & non aliter. Nam hæc sunt solum strepitus, qui effunduntur in aures. His ille auditis, irridebat Præsidis improbitatē, & Nunquam, aiebat, o Dionysi, dum ero apud me, meum Deum, qui est verus & viuus, negauerim. Si est ergo tibi facile transformare homines, & alios facere ex alijs, expecta fore, ut ex me aliquid forte audias contrarium. Nam ego quidem dum sum idem, qui nunc, Tro-

Omnes subijciuntur legi mortis.

1. Cor. 2.

Cap. 8.
S. Trophimus neruis caditur.

Inusitatum supplicij genus.

Latera martyris sulcatur.
Psal. 33.

Mira constantia eius.

Cap. 9.

Novi cruciatus.

Anima hominis immortalis.

Psal. 90.

Sal aceto immixtum, in martyris vulnera inijcitur.

Lampades vrunt eius latera.

phimus, obliuiscar citius esse homo, quam meum ignorauerim Dominum & creatorē. Præses autem: Perinde nobis respondes, o Trophime, atque si tibi suaderemus, non desisteres à confessione: sed in eisdem perseverare, & amplecti Christianismum. Et conuersus ad lictores: Vehementius, inquit, si quo modo tandem ab his desistat nugis. Ille autem pariebatur quidem, & corpus ei consumebatur: vigebat verò ac florebat alacri promptoque animi studio, & pro pierate decertabat vehementer. Eum autem iudificans Præses: Nondum, inquit, sensisti, o Trophime, tormenta? Martyr autem: Iam, inquit, scio te magis sentire perpeffionem: aperte enim ostendis, iram in te magnam exercere tyrannidem. Mihi verò quo magis corpus consumitur, eo magis soluitur à vinculis, liberaturque omnino, & fit anima diuinior. Non enim manes in corpore vnà cum eo moritur: sed transit ad ea quæ desiderat, & propriam recipit hereditatem. Ille quidem hæc dicebat: lictores autem se inuicem alter alterum excipientes, ei grauiores dolores afferebant. Ille autem: Adspice de cælo, & me libera, dicebat, Deus, de laqueo venantium. Quoniam tu es patientia mea Domine. Et hoc solo verbo valde percussit caput Præsidis, & in beatum suum caput vniuersam vim illius mouit & infaniam. Itaque cum salem iniecisset in acetum, & huius acrimoniam illius temperasset falsedine, iussit ea infundere in vulnera martyris, sic arbitrans se expugnaturum athletam pietatis. Quod si non expugnauero, aiebat, at imbecilliorum eum reddam ad futura. Sed qui comprehendit sapientes in astutia eorum, id, quod excogitauerat, conuertit aduersus illius malitiam. Et martyr: Sic, dixit, o Præses, corpus meum non diffluet, nec peribit: immò contrā, sal quidem ipsum cōseruabit sanum, & confirmabit, & corroborabit aduersus tuos insultus, ad eum ut ipsos superet, & calliditatem vincat aduersarij. Tunc cum seipso Iudex euasisset sauior, iubet lampades admoueri lateribus egregij martyris: Vt quæ restant, aiebat, carnes ignis consumat. Atque igne quidem minuebatur & consumebatur caro: martyri autem magis vigebat, crescebatque animi institutum. Et videbatur quidem sentire externam flammam: flagrabat autem cor eius maiore Christi desiderio.

Cap. 10.

Dorymedon Senator pifsimus.

Dioscoria, festa fallorum deorum

Hæc postquam omnia simul fortiter tulisset Trophimus, admirationeque ac stupore totum affecisset Dionysium, è ligno quidem deponitur: traditur autem carceri, ne eum quidem benignum affecutus, sed in ligno inclusus, & nec tibiâs quidem valens extendere. Quidam autem Dorymedon, vir qui & colebat pietatem, & exercebat virtutem, & inter senatores primum tenebat locum, ingrediens in carcerem, & curam gerebat martyris, & abstergebat vulnera, & saniem emundabat: deinde linteis inuoluebat & alligabat, atque ei omnem aliâ adhibebat curationem. Et aliquo quidem tempore latebat hæc faciens: postea autem cum venissent Dioscoria, id est, festum Castoris & Pollucis, & Synade dies festus præclare celebraretur, festo quidem intererat vniuersus Senatus, solus autem aberat Dorymedon. Deinde cum Præses eum accersisset, ne sic quidem accessit, significans quòd, cum esset Christianus, minime eum oporteret sacrificare simulacris & dæmonibus. Cum ergò fuissent hæc renunciata Dionysio, vel inuitum eum adducit per satellites, & rogat causam, propter quam non venisset ad festum, idque ab eo accersitus. Ille autem: Ad alia quidem, inquit, ô Præses, in quibus nihil detrimenti acceptura est anima, nunquam non veni, si tu me vocasti: neque vllam attuli excusationem: Vbi autem res spectat ad detrimentum animæ, & à Deo alienationem, non ego, qui non accessi, sum causa quòd non accesserim, sed is, qui ad ea vocat.

Cap. 11.

Dorymedon in carcerem.

Pfal. 6.

Pfal. 37.

Sistitur coram iudice.

Præclarum eius responsum.

Esa ultimo.

Cap. 12.

Luc. 21.

Candentibus obeliscis videntur latera S. Dorymedonis.

Cum hæc autem audisset Præses, quæ de Dorymedonte ne sperasset quidem vquam, ne si Deus quidem prædixisset, valde quidem fuit obstupescens. Et cum propter rem inopinatâ ne plures quidem potuisset cum eo conferre sermones: Interim, inquit, eum teneat custodia. Crâs verò considerabimus, quomodò res eius se habeant. Atque ille quidem venit in carcerem, tanquam in quandam palæstram: Dionysius autem, quibusdam ex suis ad eum missis, conabatur adducere eum ad poenitentiam. Quos toruè & truculenter martyr intuens: Discedite à me, dixit, omnes qui operamini iniquitatem: & continuo tacuit, & erat tanquam homo non audiens, & non habens in ore suoredargutiones. Die autem sequenti cum sedem iudicalem ascendisset Dionysius, accessit Dorymedontem: & Indigne, inquit, Senator, quidnam heri tibi accidit, aut quid tibi venit in mentem, vt & deos abiurares, & edicta respueres Imperatoria? Turpene tibi esse videtur in eundem, in quem nos, referri ordinem, & deos honorare communiter, & huius Senatûs videri primus, cuius si vel minimam partem fuerit affecutus aliquis valde ambitiosus, præclare secum actum esse duxerit: Sed non sunt hæc, inquit ille, magna ei, qui Deum solum diligit, & visione apprehendit eam, quæ est apud ipsum, pulchritudinem & splendorem, qui manet sanctos. Quid enim mea refert Tyrâni appellatio, & chlamys florens alienis coloribus, & in Senatu elatè loqui & cû auctoritate, & deus inanimus, & dea cum eo cohabitans, lapis fortasse, vel as, artificio manuum fabricata, sedens fortasse, vel stans: quòd si velit etiam artifex, iacens, & pariens, aut in alio etiam manens habitu? Sunt hæc turpia, si vel solùm veniant in mentem, & quæ nec satis quidem vituperari possint pro meritis: vt si leam mala, quæ hinc proficiunt: animarû, quæ ea colunt, interitum: quæ eas manet, ignis gehennam: tenebras, quæ verbis explicari nequeunt: vermem, qui durat in æternum: dolorem illum inconfolabilem: & alias, quæ intentantur, minas ijs, qui verum Deum non agnoscunt & colunt. Quid hæc enim ad regnum calorum, quod idem promisit ijs, qui ipsum diligunt?

His magis obstupescens Dionysius: Vndenâm, inquit, tantam nactus fidutiam, & loquendi libertatem, tam audaci ore in nos inuheris? Quòd verax sit, ô Præses, is, qui dixit: Quandò autem vos tradiderint regibus & præsidibus, nè solliciti sitis, quid loquamini: dabitur enim vobis in illo die os & sapientia, cui non poterunt contradicere omnes, qui vobis aduersantur. Propter hæc furiosè spirans Dionysius, & valde effertus: At ego, inquit, igne exsicabo linguæ tuæ fluentum. & protinus iubet candentibus obeliscis vri latera martyris. Eo autè ne minimum quidè cedente, sed Christi auxilium inuocante, ignis ille Dionysij nõ repressit insaniam. Itaque cum ligno suspendisset athletam, latera obeliscis affata ferreis disceperit vnguibus: & Videam, inquit, an Christus veniet opem tibi laturus. Atque ille quidem intensus Deû alloquebatur, & adhuc magis inuocabat nomen eius, quem desiderabat. Sed nec deos quidem Dionysij negligebat. ipsos enim cõrumelijs afficiebat & maledictis, hæcque densis & crebris vulneribus vicissim sauciabat Præsidem. Dionysius autem erat animo valde perplexus, & multum suos infectabatur milites, quòd non possent vnâ linguam

quam vincere. Hinc procedebant vngues ad genas martyris: & scrutabantur maxillas, & dentes effodiebant, sed non poterant etiam labefactare turrim eius animi. Deinde ignis quidem substernitur, deducitur autem miles pietatis: & pedibus quidem in igne ingreditur, caput verò & barbam manu tenebant lictores, & pilos vellebant acerbissimè. Tunc martyr videbatur quidem stare supra rosas: caput verò tam placidè præbebat, quàm qui coronatur, & barbam, quàm cui supplicatur: & experientia quidem sustinebat præsentia, animo autem erat paratus aduersus omnia supplicia. Sed ille quidem rursus conijcitur in carcerem.

Non multo autem interiecto tempore, cum de eo quoque spem abiecisset Dionysius, transit rursus ad Trophimum. Eum enim spes fallebat, fortasse illum esse lucrifacendum, quem prius magis multauerat. Cum eum ergo è carcere curasset producendum: Si nec tantum, inquit, tempus relaxationis, ut muteris & conuertaris, persuasit, te omnino castigabunt bestia, qui es præditus ratione, & temultis exemplum facient, vt ex eo quod sis extrema passurus, alijs magnum lucrum concilies. Martyr autem: Idem ego tibi nunc sum Trophimus, inquit, immò verò eo, quod intercessit tempore effectus sum longè in pietate feruentior, vt qui seorsum apud me fuerim, & quænam sim percepturus bona reputauerim. Perge ergo facere quicquid placet. nam ego quidem lubenter velim esse exemplo ijs, qui me sunt consecuturi, vt si me adspexerint, simile martyrium non deserant. Quid deinceps? Martyr rursus in ligno suspenditur, & ab ultimis corporis partibus totus discerpitur vnguis: & candentibus obeliscis ei eruuntur oculi: & omni ex parte continuæ ei admouentur machinæ, vt videretur, an multiplici supplicio superaretur, & aliquid de sua remitteret constantia. Sed ille: Ago tibi gratias, Christe Saluator, dicebat, quod tibi placuerit, vt ego sacrificarem prima membra mei corporis, & offerrem tibi primicias totius sacrificij, qui me totum eram sacrificaturus pro te, & tuo glorioso nomine. Hæc dixit, dum ei eruerentur oculi. Et rursus traditus fuit in custodiam.

Breui interiecto tempore, Præses dato signo, & frequentissimo congregato theatro, in excelsa fede præsidet ipse princeps spectator, & cum Trophimum & Dorymedontem in medium produxisset, primum quidem in eos emittit vrsam fame prius validè deindustria armatâ. Illa autem, donèc quidem appropinquasset martyribus, & cursu, & ira, & alijs fera erat & vrsa immanissima. Postquam autem propè venisset, oblita est naturæ, & famis, & os eis præbuit placidum & mansuetum, & ex diametro repugnans feritati Præsidis: & eius aurem tangente Dorymedonte, & sic eam ad se mouente, illa quidem eum reuerebatur. Præses autem feris omnibus agrestior, dicēs vrsam nimis esse mansuetam & humanam, in eos emisit pardum. Ipse autem illius quoque arguit crudelitatem, & vrsa vsus est magistra. Non enim impudenter insiliit, non toruis adspexit oculis, sed lingebat eorum tibias, & abstergebat saniem, & præ se ferebat se eos honorare, & in omni habere reuerentia. Hæc circūstans quidem populus admirabatur, & inflammabatur ad pietatem. Qui autem theatrum coegerat Dionysius, non animaduertat se eos, qui aderant, contra se congregasse: & sui potius dedecoris spectatores, quàm certaminis martyrum conuocasse. Propter quæ ipse magis efferebatur, & ei, qui curam gerebat bestiarum, mortem minabatur grauissimam. Ille autem timore affectus, leonem quoque immisit in martyres. Sed nec is fuit minùs placidus, quàm priores bestia. Contra autem rem fecit præclaram in eum, qui illius curæ præerat. Nam ille quidem sensim, & caput deorsum inclinans, accedit ad sanctos: Is autem ipsum iritabat acriter exclamans, & exhortabatur aduersus sanctos. Leo autem in eum repente insiliens, lacerat & discerpit protinus.

Omni itaque spe abiecta, Dionysius eos condemnat, vt gladio eis mors afferatur: & ira percitus iubet carnificibus, vt irrupentes in stadium, præclarorum martyrum capita amputarent. Tunc autem erat nonusdecimus Septembris. Et Christi martyres propter ipsum hunc finem assecuti, in illius manus suas tradiderunt animas. Martyrica autem eorum corpora cum magno studio, occultè tamē propter metum Præsidis, quidam pij sustulissent, & ea honorificè composuissent, deposuerunt, glorificantes patrem, & filium, & spiritum sanctum, nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.